

25 jaar Roland Vansteelandt, Ronserredactie

De Ronserredacteur op de sofa bij de Ronsercoördinator. Het werd geen therapeutisch gesprek. Wel een boeiende mengeling van wetenswaardigheden en persoonlijke couleur locale.

Jurn Verschraegen, Mechelen

Wie is Roland Vansteelandt?

Er wonen nogal wat Roland Vansteelandts in Klein Schardauw 30.

De een is niet jonger dan de andere maar de RonserRoland is een gepensioneerd prille zestiger. Hij is een beetje door het goede leven mistekend ter hoogte van de broeksriem. Bijwijken zondert hij zich uren af voor zijn Mac om letters te tikken en pagina's op te maken. Soms moet hij het huis uit om soortgenoten te ontmoeten en nog meer geniet hij van een zelfgeorganiseerde midweek met Woensdagstappers. Dat alles met de zegen van Kørin die nog economisch actief is en daarin dan ook een reden vindt om hem bijwijken uit te laten.

Hoe ben jij ooit bij de Ronsers terechtgekomen?

Dat is natuurlijk wel meer dan veertien dagen terugdenken. Halfweg jaren zeventig was er onder collega's een aanzet om een wandelclubje te stichten. We hielden dat een jaar of drie vol. We deden waar we zin in hadden: dagstappen en rugzakstappen. Maar er was bloedarmoede en het groepje breidde niet uit. Een van die collega's, Trees Hellin (Hooglede) was toen al bij de Ronsers en spoorde ons aan om met ons weekendhebben en -houden in de rugzak een Ronserweekend te proberen. Dat lukte bij Ivan Galle (Brugge) in Brogne. We beleefden er deugd aan en betaalden voor De Ronser.

Wat was je motivatie om te gaan Ronseren?

De wandelmicrobe heb ik dus niet bij de

Ronsers opgedaan. In de jaren zeventig en tachtig had ik wel wat meer vrije tijd en minder huishoudperikelen dan waar een gewoon gezin over beschikt zodat buitenhuis een optie was. De Ronsers was een groep met roots en geschiedenis en ik vond dat een goede bodem om mijn ambities uit te breiden en te realiseren. Het was tijd dat de oubollige mentaliteit van 'mwoaschen en briele' plaats maakte voor volwassen gedrag, interprovinciaal beklemtoond, zonder kiekjesgeest.

Je bent nog voltijds coördinator en penningmeester en redacteur geweest. Kon je dat allemaal combineren?

't Moet zijn van wel want ik heb het jaren uitgehouden; alle staatsgrepen overleefd en zelf mijn dauphin mee aangeduid in 1996. Wat wil je meer?

Zo'n voltijdse hobby kon natuurlijk dankzij, wat tijdsgebruik betreft, een vakantierijke job in 't onderwijs en een beperkt gezin. Wat de organisatie en combinatie

betreft dat ligt me blijkbaar wel. Na de overname van het tijdschrift heb ik de coördinatie overgenomen van Ivan Galle (Brugge), die toen in 't kweken van zijn kinders zat. Ik heb het graag voor het zeggen. Ik loop graag vooraan met een bende Ronsers achter me aan. Wie het Ronserarchief uitpluist zal tellen dat RonserRoland, van alle tochtbegleiders ooit, het meest tochten heeft begeleid.

Je bent nu al 25 jaar verantwoordelijk voor eindredactie, opmaak en drukvoorbereiding van het tijdschrift. Had je gedacht dat je dat zolang zou volhouden?

Ik heb De Ronser overgenomen in 1981 van Frans en Rafke Vandeginste-Aerts (Melden-Oudenaarde). Ik had er toen geen idee van hoe ver dat in de toekomst zou dragen. Ik wist ook niet waar de jaren naartoe zouden leiden. Het was wel geen bevestiging. Ik had toen al een goed uitgeruste bureau thuis voor mijn onderwijswerk en hield wel van taal en teken. We namen het tijdschrift wel over met zijn tweeën. Jammer genoeg moest Myriam Van Becelaere (Roeselare) spoedig afhaken om gezondheidsredenen. Om praktische redenen heb ik toen geen hulp bijgezocht. Wat je zelf en alleen doet doe je beter en sneller, zeggen ze soms! Het was wel een uitstekende mix. In die periode was ik dé Ronser: aanspreekbaar voor alle items. Ik kende ook alle Ronsers bij naam!

Toen ik tien, twaalf jaar geleden minder meetrok met de weekendRonsers dreigde ik voeling te verliezen met de groep en besepte ik dat ik de functie van coördina-

Het niveau van een clubblaadje heb ik steeds willen overschrijden: iedere scheet moet niet ruiken tot in De Ronser.

tor beter vacant stelde. Het schrijfwerk bleef me wel aantrekken te meer dat ik een en ander al een beetje naar mijn hand had gezet en dat het werk wel meer geroutineerd was. Ik hoopte het 25 jaar vol te houden!

Heb je de Ronser zien evolueren met de komst van de computer?

Ja zeker. De Ronser is erg geëvolueerd. En dat heeft niet alleen met de computer te maken. In de jaren tachtig kreeg ik nog de kopij binnen in handschrift, zonder structuur. De schrijfmachine, de Tippex, viltstift, schaar en lijm waren mijn werkmiddelen. Eerst werd de structuur en de guitige geest van De Ronser voortgezet. Gelukkig kwam in 1984 de Apple-Macintosh uit: de eerste thuiscomputer met een grafische interface. Zo'n klein ding - het staat nu te kijk als decoratie in onze living - kostte me toen 65 000 fr. Ik heb uren en uren, avonden na avonden het gebruik van het besturingssysteem, PageMaker en Photoshop geleerd in zelfstudie en toegepast met vallen en opstaan. Met het verouderen en het gebruik van die pagina-opmaakmogelijkheden van DTP-programma's werd De Ronser ernstiger, strakker, toegankelijker voor nieuwelingen. Soms tegen de zin van tekstleveranciers in. Het niveau van een clubblaadje heb ik steeds willen overschrijden: iedere scheet moet niet ruiken tot in De Ronser.

Door 'mijn huwelijk' met de Macintosh werd tekstopmaak en tijdschriften maken een tweede hobby zodat mijn zelfstudie niet alleen voor De Ronser loonde maar ook nog voor twee andere tijdschriften. We zijn nu zo ver geëvolueerd dat De Ronser in PDF-formaat verstuurd wordt naar de copytheek via internet. Hij wordt nu gesorteerd en geniet afgehaald. Ik heb ettelijke rondjes gedraaid rond de tafel toen de tijd van blaadjes sorteren en nieten nog huisvlijt was.

Een vereniging die zijn verleden kent is gewapend voor de toekomst!

Ik kom zelf uit een onderwijzersnest. Men zegt wel eens dat wie uit het onderwijs komt het net dat tikkeltje beter weet dan iemand anders. Kijk jij als ex-leraar kritisch naar teksten?

Je kunt het niet geloven, maar je stelling klopt! Ik wil niet bescheiden zijn als ik zeg dat ik een tijdschrift wil waar ik helemaal achtersta. Ik ben niet altijd pietje-precies maar als het op geschreven taal aankomt wil ik niet afaan. Ik ervaar een werkwoordfout in het tijdschrift als een persoonlijke blaam. Daarom lees ik elke tekst na, ook om hem redactioneel en typografisch aan te passen indien nodig. Daarom maak ik hem conform aan het stijlboek van De Ronser. Dat is (volgens Van Dale) een document met voorschriften voor het taalgebruik in drukwerk van een organisatie, en eventueel ook met

voorschriften voor de visuele presentatie daarvan. Dat stijlboek heb ik zelf opgesteld, het evolueert met de jaren mee. Toch is het een moeilijk werk om de controle tot in de puntjes vol te houden: sommige tekstleveranciers plegen een tekstje (op de valreep) met hun tekstverwerker met weinig zin voor conforme typografie. Dat vergt dan heel nauwkeurig nazicht - tijdrovend, zenuwslopend!

Hoewel, ik krijg ook wel positieve respons op mijn aanwijzingen.

Ik herinner me nog de rubriek 'Wilfrieds kolom'. Vertel eens wat dat was?

Ik heb moeten laten nakijken wanneer ik van Wilfried Moerenhout (Kortenbergh) een eerste tochtverslag kreeg. Dat was

in 1985. Ik herinner het me nog: het was eigenzinnig, taalvaardig, kritisch, humoristisch. Kortom, ik wist er geen raad mee. Toch heb ik het gepubliceerd. Wilfried is blijven schrijven in die stijltrant en ik begon het meer te appreciëren. Ik kreeg van elk van zijn tochten een eigenzinnige visie en het werd later een herkenbare kolom. Letterlijk dan. Dat fenomeen was populair in De Ronser van de jaren 1993 tot 2001. Zie in kader een kopie van Wilfrieds kolom uit De Ronser 1993/4. (Met dank aan archivaris Frans Vermeulen, Mechelen)

Wat was voor jou de meest memorabele dag in je Ronserbestaan, waaraan je vandaag nog terugdenkt?

De viering 25 jaar Ronsers in Ronse in 1987, niet zozeer die dag, maar die hele periode daarvoor blijft me aangenaam bij. Ik ben er eens in geslaagd na een voorbereidingsbijeenkomst mijn snelweguitrit voorbij te rijden, zozeer was ik er mee bezig. We maakten een eerste wandelboekje, een jubileumarchieboek, een academische zitting, een fototoonstelling, een muziekoptreden, een jubileumnachttocht, een feestmaaltijd. Velen zullen zich nog wel een en ander herinneren. Hoewel ... de Ronserpopulariteit is jong!

Ik blijf nog altijd de onze-lieve-heer-hemelvaartweekends koesteren die we jaren naeen doorbrachten in Frankrijk: Le Ternois, Pays de Caux met Yport en

Etretat, Le Boulonnais, La Montagne de Reims, Le Laonnois, Bois de Compiègne, Vallée de la Somme, schieten me zo te binnen.

Als je even vooruitblijkt naar de toekomst: welk engagement mogen we nog van jou verwachten?

Ik had gedacht dat het honderdvijftigste nummer (dit dus) van De Ronser mijn laatste zou zijn. Maar ik heb zo'n goede werkplek; de tekstleveranciers zijn nog niet allemaal helemaal opgeleid; Karin is nog steeds een werkende medemens (ik heb het kot alleen zegt men dan); de webstek is zo gerelateerd aan het tijdschrift, dat ik het niet aandurf om te stoppen. Tenzij er morgen iemand rechtstaat en zegt dat mijn tijd van gaan gekomen is omdat hij het beter kan dan mij. En ook doet!

Misschien maakt een leerjongen (M/V) ook wel kans. Is er een leerjongen in de zaal?

En passant kan ik je ook nog meegeven dat de Woensdagstappers - naar alle waarschijnlijkheid - eerder hun vijfde jaar zullen vieren dan de Ronsters mijn afscheid.

Ik zie dat Frans Vermeulen aan een Ronserarchief bezig is wat houdt dat in?

Frans heeft bij wijze van computerhuisvlijt het op zijn hals gehaald om de laatste 25 jaar Ronseractiviteiten te archiveren. Hij doet dat op mijn voorstel. Het is de bedoeling (op langere termijn) dat elk weekend dat geRonserd werd in het archief opgenomen wordt. Het verleden van de Ronsters wordt aan de jongere tochtbegeleiders aangeboden ter inzage, ter leringe, ter documentatie en ook wel een beetje filosoferend: er wordt geen tocht gepland of hij is er al geweest!

Zeg nu zelf: een vereniging die zijn verleden kent is gewapend voor de toekomst. Op de pagina archief van onze Ronserwebstek kan je de 25 jaar inkijken.

Wilfrieds Kolom

1993/4

De Belgische Provence

Deze inheemse Provence werd in zeer verspreide slagorde ingenomen. Het zuiden van dit kleine landje is toch wel een eind rijden van de eigen woonplaats. Virton bereiken was trouwens nog maar de eerste stap. Dan het vakantiepark in de Vallée de Rabais en tot slot de bungalows zelf, ze zijn zo gelijkend, in het donker.

De drie dagtochten boden een wel-doende variatie op hetzelfde thema. Als constante kan gesteld worden dat het tempo omgekeerd evenredig lag met de hoogte van het struikgewas.

De kluizenaarskapel nabij Torgny werd bewaakt door "gekapte" toezichtsters met aanvalshond en verdedigingsstok. De wijnkelder van Clos de la Zolette bleek een hoog gelegen terras in heropbouw. Een brand zorgde voor een grondige opruiming maar de vurige commercant schenkt alweer brandewijn.

We ondervonden ter plaatse een andere voorbijgaandheid: een routebeschrijving is 34 maand na uitgifte al op weg om bij de klassiekers te gaan behoren. Hierbij was de groeiende twijfel af te leiden uit het toenemend zigzaggen.

De tweede dag gaf Roland de kaart aan Ivan. Meteen bleken er veel meer weiden, draden, beken en regenvlagen op het programma te staan. Sommigen werden hierdoor geprikkeld, anderen werden onderkruipers of overzetters al naargehang. Na de dagtaak met citadel, kathedraal en bunkercomplex bleef er evenwel een zekerheid: de fête Lorraine zorgde voor "ambiance" tot 2 uur 's nachts.

Wilfried uit Eros